

(המשך מעמוד 21)

בעליהמישרד הבטיח לסלף אלי, ואני הלכתי. במשך שבועיים הוא לא צילצל אלי. באתי אליו בערב, והוא לא פתח את הדלת. רציתי שהוא יתן את הכסף למישהו, שימסור אותו לי. לא רציתי להסתבך איתו. הוא אמר לי שהוא מוכן לשלם לי רק 100 ש"ח, והוא הרגיו אותי. חזרתי למישרד, לקחתי טלפונים ועוד דברים מהמישרד. אני מודה שעשיתי זאת כדי שלא תהיה להם עבודה ולא ירוויחו. לקחתי יומנים שלו, ואמרתי לו שאם הוא רוצה אותם בחזרה שיחזיר לי את הכסף שהבטחה גנבה ממני.

אני בחיים שלי לא הייתי עושה שום דבר שאגיע לבית-סוהר. כשהייתי צעיר עברתי בספרות-כרטיסים, נתפסתי וישבתי שישה חודשים. אני בחיים לא אעשה עבירה של בית-סוהר. יותר טוב עם נחשים בבית מאשר בכלא.

אמרתי למנהל-המישרד שגלך לי בית-מישפט לתביעות קנסות בסלודר-זיה. שם השופט יחליט, ואני יקבל את קביעתו. אמרתי לו שזה יעשה לו פירסום וכראי לו, אבל הוא לא הסכים.

אקדח-עצצוע

קבענו עור מגרשה בקפה ריצה בפרישמון. איחרתי לפגוש. באתי

אלי: דמות העולם הזה

אלברט דיון זועם על הצלם באולם בית-המישפט כמו בסרטי-סילווזיה

עם סכין בתוך שקית-פלסטיק. אני מודה שהבאתי סכין, כי פחדתי שהוא יביא איתו מישוה. לא פחדתי מהד מישוטה, היא לא עשיתי כלום. מה יש לי לפחד? אבל הוא בעל-מישרד, ויש לו כסף, והוא יכול לשכור עבריינים שייעשו אותי נכה, או הבאתי סכין להתגונן.

כאשר ראיתי שהוא עוד יושב בקפה, שעה אחרי מועד הפגישו, זה עורר בי חשד. קודם הוא רק רצה להתחמק ממני, ופתאום הוא מחכה לי. החלטתי לוותר על הכסף ולחזור הביתה. אז קפצו עלי אנשי-המדור ועצרו אותי. שמחתי שזה מישוטה, ולא פושעים שהוא הביא כדי להכות אותי. סיפרתי להם הכל.

בחיפוש שעשו השוטרים אצלי בבית מצאו שני אקדחי-עצצוע. מה, אסור להחזיק עצצועים? זה עוד היה שיך לאמני, היא נתנה אותם לנכדים שלה לשחק. אבל לא השתמשתי בהם שום פעם. בבית שלי גם נמצא המעיל של המלווה.

עד כאן דבריו של דיון. למרבה הפלא מצאה המישוטה בביתו של דיון גם מודעות מודפסות, המפרסמות מישרד-הליווי. המודעות היו בשפה האנגלית, בשיבושים קלים, ומד-ספר-הטלפון שהופיע בהן היה מיספר הפרטי של דיון. מרדו החליט הנאשם לפתוח מי-שרד-הליווי, כאשר הוא יוצא מלחמה בכל מישרדים? לאלברט דיון פיתרונם.

לכיסא. ובשביל שמיר זה שווה כל הכסף שנשאר בקופה המדולדלת, גם על-חשבון ערי הפיתוח.

תזכורת נוספת לשומרון והחברה

למי ששכח או מנסה בעקשנות לשכוח, הזכיר לנו בשבוע שעבר עבדאללה חורני, חבר הוועד-הפועל של אש"ף, באומרו: "נמשיך במאבק המזויין נגד ישראל, אף אם זה יעורר ספק בארצות-הברית על כוונותינו האמיתיות."

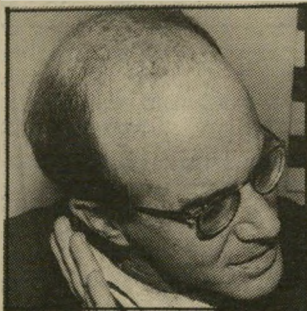
מעניין איך ייצא עכשיו שומרון, מטרה-אש"ף, מעניין יין המזויין" הזה, אולי יהיה לו פירוש עברי אחר.

מסורת של פלגנות

אם יש מי שעשו את הצעד הראשון לקראת מיל-המת-אחים במדינת-ישראל, היו אלה אנשי הקיבוץ הארצי, שנפגשו בשבוע שעבר עם אלופם, עמרם מיצנע, והסיתו בשינאת-אחים תהומית נגד ציבור המתיישבים ביהודה ושומרון.

כמי שבקיאים במילחמות-אחים מעברם הפילוגי הקיבוצים, מנסים אנשי-הקיבוץ הארצי לפגל את העם לשתי תנועות-התיישבות, שלא יכולות לחיות ביחד.

נקווה רק שחברי-הקיבוץ יזכרו שהסתה כזו, בת-קופה שכל עם ישראל נושא בנטל הכלכלי והביטחוני

צוקר אחריות

קיפיסנגר פורסה

ברק שופיפו

של קיבוציהם, יכולה להפוך במהרה לחרב-פיפיות. ודי להכימא ברמיזא.

סרבנותו אומנותו

לאור הצהרות שולמית אלוני על תמיכתה והזדהותה עם הסרבנות, והתפתחות הוויכוח בר"ץ על נושא זה, נזכרתי בהרצאה ששמעתי מפי ח"כ דדי צוקר, ולא יכולתי שלא להסכים עימו, אז כמו היום, במה שנוגע לפחות לנקודה המרכזית: כל עוד אדם מחזיק בתעור-דתי-הזרות הישראלית, אליבא דצוקר, הוא נושא באחריות מסורתית ל כל פעולה שעושה המדינה. ולכן הסרבנות היא התייפפות מיותרת וצבועה, כאשר ממשיך הסרבן להחזיק באזרחותו הישראלית ולהיש-אר חלק מן החברה.

צוקר צדק היכן ששולה טעתה. לא ניתן להחזיק ביד אחת את ערכי שילטון-החוק כבסיס הדמוקרטיה, וביד השניה להצדיק עבריינות פוליטית. לא מפני שזה מצדיק את מעשיו כל המתרות האידיאולוגיות בעבר ובעתיד, אלא מפני שהסרבן אינו איש מוסר ומצפון, כטענתו, כאשר את צעדו הוא עושה במיטגרת החברה שבה הוא חי, ובורר לו אילו חלקים לקיים ואילו לא. הברירה היא בין להיות בחברה, על כל חוקיה, ובין יציאה ממנה לחלוטין. משום-מה, כלפי חרדים-מש-תמטיים מכינים את זה שם בר"ץ, אך בעניין סרבנות זה כבר משתנה.

צוקר צדק אז כמו היום, אך משום מה אצל שולה האינטרס הפוליטי, כנראה, חשוב מ"אושיות הדמוק-רטיה" ו"שילטון-החוק".

מעניין מה היתה שולה אומרת על יוזמות סרבנים מהימין, שלא לשמור על קיבוצים בצפון המהווים. נטל ביטחוני וכלכלי, או אילו סירבה יחידה של מישמר-הגבול לשמור על ביתה מטעמים אידיאולוגיים.

זכות הציבור לדעת

על-פי הדיון-וחשבון שמסר בכנסת השר לענייני ערבים, אהוד אולמרט, בעיקבות שאילתא, מעצבנות" שבאנלי לענות עליה, "התגלה לפתע" ש-150 אירועים הצבאיים בוצעו באחריות ערבים אזרחי-ישראל בש-לושת החודשים האחרונים בלבד!"

הוזה אומה, כמעט שני פיגועים ליום בתוך הקו הירוק. ולזה לא קוראים מחתרת, לא קש"ת, וכמובן שלא קוראים על זה בעיתון או שומעים על זה ברדיו. ואני יודע מה חמור יותר: העובדה שמתנהלת בקרב ציבור מסויים פעילות חתרנית נגד המדינה ואזרחיה היהודיים בסדר-גודל מדהים עכזה, או העובדה שציבור אחר קשר קשר-שלישית-סיב הנושא, ומונע מהציבור הישראלי לדעת את כל העובדות, ולהחליט על-סימך כל האמת. אולי מישוה מפחד שמא כל האמת עוד עלולה לגרום לשינוי דעת-הקהל.

סמון ימני

אן לימני

חריכה נכונה

השינוי במדיניות צה"ל בשטחים טמון בכביש ה- מוביל מקלקליה לכוכב-יאיר. שוב והיושב על הקו הירוק בני-דו הנכון, בגבול האינתיפאדה. מיקומו, כמה עשרות מטרים מערבה, מזכה אותו, בלשון היהודים, בכינוי המהוגן "ישוב", ולא התנחלות ברברית. הדבר אינו מקנה לו חסינות אצל השכנים הערבים, שאינם זוכים במדוייק את תוואי הגבול הישן.

בקבוק-התבערה שנוזק באחרונה לעבר רכב מה- יישוב עשוי לפקוח את עיניהם של מעצבי המדיניות הצה"לית. לא ייתכן כי ריכבה של אשת תושב, או ריכבו של תושב יהיו צפויים לבקבוק-תבערה כאשר

הם נוסעים לעשות, שופינג" בכמר-סבא. הרי כוכב-יאיר זה לא התנחלות, והדם, שחסי-וחלילה עלול להישפך, הוא לא דם של מתנחלים. נראה שרק כאשר ייחרך, "היהודי הנכון" נגלה שב- עצם יש פיתרון צבאי לאינתיפאדה.

אחי צבועי התהילה

עורך-דין שיפטר, מחבר הדוח המפורסם, הוא חי-הודון העכשווי של המימשל בארצות-הברית. אבל בהחלט לא בפורמה של הנרי קיסינג'ר ולא בנחישות של דב זקהיים, אלא רק יהודון כנוע ושפלירות, שמכר את נישמתו והראה לכולם שהוא לא יעשה לנו פרו-טקציה.

לשם כך הוא המציא לנו את תאוריית-המוסר ה"חדשנית" לישראלים בלבד - "הסטנדרטים הכפר-לים", ובמילים פשוטות: את אחיו היהודים בישראל בוחנים בקריטריונים חמורים של תורת-מוסר אל-אנושית, ואילו את מעשיו שאר אומות העולם, כמו של "אחיו" האמריקאיים ובעלי-בריתם, בוחנים בסטנדר-טים נמוכים יותר של מוסר, אם בכלל.

כנראה בכל דור יהיה יהודון שכזה. אך הפעם חס-רה לי יותר דווקא הביקורת האנאליטית ה"שנה" של האינטליגנציה הישראלית, המזמחית לתורות מוסר, מקאנט ומיל ועד שולה ושריד, שלא זעקה את זעקתה האקדמית - שלא תיתכן שום תורת-מוסר בעלת סטנ-דרטים כפולים.

זוהי סתירה לעצם המושג הפילוסופי, מוסר". ואתם שתקתם את שתקת מדע האמת הצרופה. ואתם צעקתם את צעקתכם הפוליטית. הסו, צבועי-המוסר!

חפז ויקר

מריני לראות איך שימעון פרס שקוע עד מעמקי צוואר בניכבי חשבונות-האוצר, עד כי החליט לשלוח את מודלו הנאמן, יוסי ביילין, להיחזק בפרטסקציה לאחד הערבים המנויים של מיצל אל-ח'סייני. לעד להקמתה של משללת-האחדות האחרונה, והני-חתת ידיו החמדניות של שימון המשמן על אוצר-המדינה, היינו נוגלים חשדות במרצפו המחיך של פרס מעל לכל כולתה המבשרת על פגישה ישראלית עם לקוחות ערבים. היו אלה ימיו הגשויים של השר המעופף, שלוח-פגישותיו הצפוף היווה חומר לימוד-חובה לכל נערתי-סלפון, המעוניינת לתרגל איך לע-שות את זה חפז ויקר.

היום, מותר לנחש, מחכך ראש-משלתנו יצחק שמיר את ידיו בהנאה, ולוא רק למראה ניקמתו המ-תוקה, שפורסמה בכותרת הראשית בידועות אחרו-נות, המצטטת את פרס האומר: "כשאתמנה מענייני-המשק, אפגש גם אני עם פלסטינים". כשאתמנה מענייני-מסתבר שרק הקיסר הגדול הצליח לקשור את פרס